

1394

Jo cantava (ImI 1)
(ALDC, IX, 1997. Jo cantava [ImI 1])

La persona 1 de l'imperfet d'indicatiu del llat. CANTARE era CANTABAM, origen del cat. *cantav*[a] (amb variació cap a un matís velar, fins arribar a *o* [*cantavo* 103, 126], cap a un matís palatal o cap a un amb més obertura que [ə]), forma antiga i que avui ocupa el cat. occ., desinència que es va palatalitzar en [ɛ] o [e] en una part del cat. nord-occ. (amb eventual caiguda de la consonant labial, *cantae*, i ulterior inserció de [j], *cantaie* 111, 112), es va neutralitzar

en [ə] en cat. central (*cantav*[ə]), amb eventual substitució de *cant*[aβə] per *cant*[awə] 43, o va ser substituïda per [i] en ross., per atracció de la persona 1 del present d'indicatiu (*canti*) (cf. mapa 1388). Per a més informació, veg. mapa 1396.

Cantava (model *portava*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917.

Petit Atlas Lingüístic del Domini Català © PALDC

